

Главочите, главочите – те да са живи!

Знаете ли какво е главоч?

Майката на един приятел го наричаше така, когато твърдоглавието му я изкарваше извън нерви. А това се случваше, кажи-речи, всеки ден.

Работя в организация, която се грижи за главочите. Не, не става дума за твърдоглавците, въпреки че вероятно и те имат нужда от защита. Говоря за една малка рибка, която повечето от вас нито са виждали, нито са чували.

– Че с какво една дребна рибка, която даже и за ядене не става, е толкова важна за хората, та даже има организации, които се грижат за нея? Всички други проблеми ли решихте, та опряхте до главочите? – чувам да напирва възмущение.

– Главочът е включен в Червената книга на България и в нашата страна е критично застрашен, което означава, че би могъл напълно да изчезне от реките в недалечно бъдеще – почти започвам да се оправдавам.

– И какво толкова му помагате? – дочувам следващия въпрос от публиката.

– Ами, преместваме го...

– Аха, премествате си го, премествате си го! – провиква се един господин, без да ме дочака да уточня, че взимаме рибки от места, на които все още се срещат, и ги носим там, където са изчезнали, в опит да създадем нови популации. Няколко души прихват, доловили двусмислието на думите му.

– И кой ви плаща?

– Откъде пари?

– Кой ви плаща да местите главочите? – обаждат се трима в един глас, усетили, че губя почва под краката си.

– Хората. Хора като мен и вас – опитвам се да кажа, без да ми трепери гласът. „Как така?“ – учудени са събеседниците ми.

– Работя в най-голямата природозащитна организация в света. Огромната част от средствата, с които се издържа WWF, идват от дарители – обикновени хора от всички континенти. Няма начин да не сте виждали пандата, която е нашият символ. Благодарение на работата ни, наскоро бе обявено, че този емблематичен вид вече не е застрашен от изчезване.

– Нерде панда, нерде главоч – не се отказва господинът, който, по всичко личи, тази вечер ме е взел на мушка.

– Всеки вид е ценен и има право да бъде запазен, независимо дали е симпатичен като пандата, или по-скоро го намираме за невзрачен. Това си е наше, човешко възприятие. Замисляли ли сте се дали останалите видове смятат хората за красиви?

Малките рибки, сред които и главочът, са показателни за здравето на реките и са важна част от екосистемата. Ние също сме част от нея. Природата може без хората, ние без нея – не. Затова като се грижим за природата, ние се грижим най-вече за нас, хората.

В България нашата организация работи за опазването на родните гори, планини, реки и ценни видове. За нас, например, дунавските есетри – риби, оцелели от времето на динозаврите, но днес на ръба на изчезването, са това, което са тигрите за Азия – емблематичен вид, чието унищожаване не бива да допускаме по никакъв начин.

И ако понякога ние от WWF изглеждаме твърдоглави – същински главочи – в желанието си да съхраним някое от последните запазени кътчета дива природа, то е, защото знаем, че не бива да режем клона, на който хората седят заедно с останалите животински и растителни видове на тази планета.